

Woensdag 11 december 1963, 19.53 uur

‘Help me. U moet me helpen.’ De stem van de vrouw beefde alsof ze op de rand van tranen was. De dienstdoende agent die de telefoon had opgepakt, hoorde een hikkende snik alsof de vrouw aan de andere kant vocht om te kunnen spreken.

‘Daar zijn we voor, mevrouw,’ zei agent Ron Swindells onverstaanbaar. Hij werkte al bijna vijftien jaar in Buxton en had de laatste vijf jaar moeite gehad om het gevoel van zich af te zetten dat hij bezig was de eerste tien jaar opnieuw te beleven. Er was, zo nam hij aan, niets nieuws onder de zon. Het was een opvatting die onherroepelijk onderuitgehaald zou worden door de gebeurtenissen die op het punt stonden zich om hem heen te ontwikkelen. Maar op dat moment was hij tevreden met de formule die hem tot dan toe uitstekend van dienst was geweest. ‘Wat is het probleem?’ vroeg hij, en zijn diepe basstem klonk vriendelijk onpersoonlijk.

‘Alison,’ bracht de vrouw hijgend uit. ‘Mijn Alison is niet thuisgekomen.’

‘Alison is uw dochter?’ vroeg agent Swindells, op een bewust kalme toon in een poging de vrouw gerust te stellen.

‘Meteen nadat ze uit school was gekomen, is ze met de hond uitgegaan. En ze is niet teruggekomen.’ De stem van de vrouw kreeg de scherpe, hoge toon van hysterie.

Swindells keek automatisch naar de klok. Zeven minuten voor acht. De vrouw maakte zich terecht zorgen. Het meisje moest nu bijna vier uur buitenshuis zijn en dat was geen pretje in deze tijd van het jaar. ‘Kan ze onverwacht naar een vriendinnetje zijn gegaan?’ vroeg hij. Ook hij wist dat ze dat als eerste zou hebben geprobeerd, nog voor ze de telefoon had opgepakt.

‘Ik ben aan elke deur in het dorp geweest. Ze is zoek, geloof me. Er is iets gebeurd met mijn Alison.’ De vrouw stortte nu in en haar woorden klonken gesmoord tussen haar snikken door. Swindells meende een andere stem op de achtergrond te horen mompelen.

Het dorp, had de vrouw gezegd. ‘Waar belt u precies vandaan, mevrouw?’ vroeg hij.

Hij hoorde het gedempte geluid van een gesprek en toen klonk een duidelijke mannenstem over de telefoon, waarvan het onmiskenbare zuidelijke accent kortaf en autoritair was. ‘U spreekt met Philip Hawkin van Scardale Manor,’ zei hij.

‘Juist, meneer,’ zei Swindells voorzichtig. Hoewel de informatie niet echt iets veranderde, maakte het de agent enigszins behoedzaam want hij was zich ervan bewust dat Scardale in meer dan het voor de hand liggende opzicht buiten zijn terrein lag. Scardale was niet alleen een andere wereld, vergeleken met het drukke marktstadsje waar Swindells woonde en werkte, het had de naam zijn eigen wetten te hebben. Als zo’n telefoontje uit Scardale kwam, moest er wel iets heel ongewoons zijn gebeurd.

De stem van de beller werd wat lager, waardoor hij de indruk wekte van man tot man met Swindells te praten. ‘U moet het mijn vrouw niet kwalijk nemen. Ze is erg van streek. Vrouwen zijn zo emotioneel, vindt u niet? Luister, agent, ik weet zeker dat er niets met Alison aan de hand is maar mijn vrouw stond erop u te bellen. Ik weet zeker dat ze elk moment kan komen opdagen en het laatste wat ik wil is uw tijd verspillen.’

‘Als u me wat bijzonderheden kunt geven, meneer,’ zei de onverstoorbare Swindells en hij trok zijn schrijfblok naar zich toe.

Rechercheur George Bennett had allang thuis moeten zijn. Het was bijna acht uur en ver voorbij de tijd waarop de hogere functionarissen nog verwacht werden achter hun bureau te zitten. Waar hij eigenlijk zou moeten zitten, was in zijn leunstoel, zijn lange benen uitgestrekt naar een loeiende kolenkachel, zijn eten achter de kiezen en *Coronation Street* op de tv tegenover hem. En dan, terwijl Anne de tafel afruimde en ging afwassen, zou hij even naar buiten wippen voor een pintje en een praatje in de bar van de Duke of York of in de Baker’s Arms. Er was geen snellere manier om thuis te raken in een plaats dan door gesprekken in een gelagkamer. En als nieuwkomer – hij was er nog geen zes maanden – kon hij die voorsprong op zijn collega’s wel gebruiken. Hij wist dat de stamgasten hem nog niet alle roddels toevertrouwden, maar geleidelijk aan begonnen ze hem als deel van het meubilair te behandelen en vergaven en vergaten ze dat zijn vader en grootvader hun natjes en droogjes in een ander deel van het graafschap hadden genoten.

Hij keek op zijn horloge. Hij had geluk als hij vanavond nog naar de kroeg kon. Niet dat dat zo’n geweldige beproeving was. George was geen drinker. Als hij door de verantwoordelijkheden van zijn beroep niet verplicht was geweest om zijn vinger aan de pols van de stad

te houden, zou hij in geen weken in de kroeg zijn gekomen. Hij was veel liever met Anne gaan dansen in de Pavilion Gardens, waar regelmatig een van die nieuwe beatgroepen speelde, of naar het Opera House zijn gegaan om een film te zien. Of gewoon thuis zijn gebleven. George was nu drie maanden getrouwd en kon nog steeds niet echt geloven dat Anne erin had toegestemd om de rest van haar leven met hem door te brengen. Het was een wonder dat hem op de ergste momenten van zijn werk op de been hield. Tot nu toe waren die momenten meer het gevolg van verveling dan van de afschuwelijke aard van de misdrijven waarmee hij was geconfronteerd. De gebeurtenissen van de volgende zeven maanden zouden dat wonder wat harder op de proef stellen.

Maar die avond was de gedachte aan Anne, die in afwachting van zijn thuiskomst voor de tv zat te breien, veel verleidelijker dan wat voor glas bier dan ook. George scheurde een half velletje papier van zijn kladblok, legde het als bladwijzer tussen de papieren die hij had zitten lezen, sloeg met een resoluut gebaar de map dicht en liet hem in zijn bureaula glijden. Hij drukte zijn sigaret van het merk Gold Leaf uit en leegde de asbak in de prullenbak naast zijn bureau. Het was altijd het laatste wat hij deed voordat hij zijn regenjas pakte en verlegen de breedgerande vilthoed opzette die hem altijd een beetje een belachelijk gevoel gaf. Anne vond hem prachtig; ze zei altijd dat hij met die hoed op een beetje op James Stuart leek. Zelf zag hij dat niet. Een lang gezicht en sluijk blond haar maakten hem toch nog niet tot een filmster. Met een beweging van zijn schouders gleed hij in zijn jas en merkte dat deze nu bijna te nauw sloot door de warme voering die Anne hem had laten kopen. Hoewel zijn jas wat strak zat bij zijn schouders, de brede schouders van een cricketspeler, wist hij dat hij er blij mee zou zijn zodra hij het bureau uit zou stappen en de bijtende wind zou voelen, die altijd vanuit de heuvels omlaag leek te zwiepen door de straten van Buxton.

Nadat hij nog even om zich heen had gekeken om te controleren of hij niets had laten liggen wat niet bestemd was voor de ogen van de schoonmakers, deed hij de deur achter zich dicht. Een snelle blik maakte hem duidelijk dat de onderzoekkamer verlaten was, dus draaide hij zich om en gaf even toe aan een gevoel van ijdelheid. INSPECTEUR G.D. BENNETT, RECHERCHE stond in witte letters op een klein zwart plastic bordje. Het was iets om trots op te zijn, dacht hij. Nog geen dertig en al inspecteur. Het was elke vervelende minuut waard geweest van de drie jaar van eindeloos blokken voor zijn rechtenstudie die hem op de weg omhoog had gebracht. Als een van de eerste afgestudeerden was hij in het nieuwe, versnelde promotietraject van

het korps van Derbyshire terechtgekomen. Nu, zeven jaar nadat hij zijn eed van trouw had afgelegd, was hij de jongste inspecteur bij de recherche die het korps ooit had gehad.

Omdat er niemand in de buurt was die dit gebrek aan waardigheid kon zien, rende hij de trap op. Zijn vaart bracht hem door de klapdeuren in de appelruimte van de uniformdienst. Toen hij binnenkwam, draaiden drie hoofden zich scherp in zijn richting. Heel even kon George niet bedenken waarom het er zo rustig was. Toen wist hij het weer. De halve stad zou bij de herdenkingsdienst zijn voor de kort tevoren vermoorde president Kennedy, een speciale mis die opstond voor alle gezindten. De stad had de vermoorde leider opgeëist als een geadopteerde oorspronkelijke zoon. Tenslotte was JFK er een paar maanden voor zijn dood nog min of meer geweest toen hij op een paar kilometer afstand, in Edensor, op het grondstuk van Chatsworth House, het graf van zijn zuster had bezocht. Het feit dat een van de verpleegsters, die de artsen hadden geholpen bij hun vergeefse gevecht voor het leven van de president in een ziekenhuis in Dallas, afkomstig was uit Buxton, versterkte de band alleen maar in de ogen van de plaatselijke bevolking.

‘Alles rustig, brigadier?’ vroeg hij.

Bob Lucas, de dienstdoende brigadier, fronste zijn wenkbrauwen en haalde half zijn schouders op. Hij keek naar het vel papier in zijn hand. ‘Tot vijf minuten geleden wel.’ Hij rechte zijn schouders. ‘Waarschijnlijk is het helemaal niks,’ zei hij. ‘Tien tegen één dat het al opgelost is voordat ik er ben.’

‘Iets interessants?’ vroeg George op luchtige toon. Het laatste wat hij wilde was dat Bob Lucas zou denken dat hij het soort rechercheur was dat de agenten in uniform behandelde alsof zij de aapjes waren en hij de orgeldraaier was.

‘Meisje vermist,’ zei Lucas, terwijl hij hem het vel papier gaf. ‘Agent Swindells heeft net het telefoontje gehad. Ze belden rechtstreeks, niet via het alarmnummer.’

Op de kaart van het gebied, die hij in zijn hoofd had, probeerde George zich Scardale voor de geest te halen. ‘Hebben we daar ook iemand, brigadier?’ vroeg hij tijd rekkend.

‘Niet nodig. Het is nauwelijks een gehucht. Tien huizen, hoogstens. Nee, Scardale valt onder Peter Grundy in Longnor. Hij zit er maar drie kilometer vandaan. Maar de moeder dacht kennelijk dat dit te belangrijk was voor Peter.’

‘En wat denk jij?’ George was voorzichtig.

‘Ik denk dat ik maar beter naar Scardale kan rijden om met de moeder te praten. Ik pik Peter onderweg op.’ Terwijl hij sprak, pakte hij

zijn pet en zette hem recht op zijn haar, dat bijna zo zwart en glanzend was als zijn laarzen. Zijn blozende wangen zagen eruit alsof hij een paar pingpongballetjes achter zijn kiezen had gestopt. In combinatie met zijn glinsterende donkere ogen en zijn rechte zwarte wenkbrauwen gaven ze hem het uiterlijk van een beschilderde buikspreekpop. Maar George had al ontdekt dat Bob Lucas wel de laatste was die zich door iemand anders woorden in de mond zou laten leggen. Als hij Lucas een vraag stelde, kreeg hij een bondig antwoord, dat wist hij al.

‘Vind je het goed als ik meega?’ vroeg George.

Peter Grundy legde de hoorn zachtjes terug op de haak. Hij wreef met zijn duim over zijn kaak, die door de stoppels van die dag aanvoelde als schuurpapier. Hij was tweeëndertig jaar op die avond in december 1963. Op foto's zien we een man met een fris gezicht, smalle kaken en een korte, scherpe neus, geaccentueerd door een bijna militair kapsel. Zelfs wanneer hij glimlachte, zoals hij deed op vakantiekiekjes met zijn kinderen, leken zijn ogen waakzaam.

Twee telefoontjes in een tijdsbestek van tien minuten hadden de routinematige rust verstoord van een avond voor de tv met zijn vrouw Meg, nadat de kinderen in bad en in bed waren gestopt. Niet dat hij het eerste telefoontje niet serieus had genomen: als de oude Ma Lomas, de ogen en oren van Scardale, de moeite nam om haar artritis bloot te stellen aan de bijtende kou door de warmte van haar huisje te verlaten voor de telefooncel op de dorpsweide, moest hij daar wel aandacht aan besteden. Maar hij had gedacht dat hij tot acht uur en het eind van het programma kon wachten voor hij er iets aan zou doen. Het was tenslotte mogelijk dat Ma de reden voor haar telefoontje deed voorkomen als zorg over een verdwenen schoolmeisje, maar Grundy was er nog niet zo zeker van dat het niet alleen maar een excuus was om de zaken een beetje op te stoken tegen de moeder van het meisje. Hij had de praatjes gehoord en wist dat er wel een paar mensen in Scardale rondliepen die vonden dat Ruth Carter een beetje erg snel in het huwelijksbootje was gestapt met Philip Hawkin, ook al was hij de eerste man geweest die haar wangen weer wat kleur had gegeven sinds haar Roy was gestorven.

Toen was de telefoon weer overgegaan, wat een frons op het gezicht van zijn vrouw had gebracht en hem gedwongen had zijn gemakkelijke stoel te verruilen voor de koude hal. Deze keer kon hij de oproep niet negeren. Brigadier Lucas uit Buxton wist van het vermiste meisje en was onderweg. En alsof het nog niet erg genoeg was om bureau Buxton op zijn nek te krijgen, bracht Lucas ook de professor

nog mee. Het was voor het eerst dat Grundy en zijn collega's moesten werken met iemand die naar de universiteit was geweest. Van de praatjes die hij hoorde tijdens zijn incidentele bezoeken aan bureau Buxton wist hij dat het idee hun geen van allen aanstond. Hij had zich onmiddellijk aangesloten bij het gemompel over de 'universiteit van het leven' en dat die de beste leerschool was voor een smeris. Die ex-studentjes, die kon je op zaterdagavond niet naar het marktplein van Buxton sturen – die hadden van hun leven nog geen kroeggevecht gezien, laat staan dat ze wisten hoe ze ermee om moesten gaan. Het enige goede wat je over Bennett kon zeggen was, voor zover Grundy wist, dat hij met cricket aardig met het slaghout wist om te gaan. En dat was voor Grundy niet genoeg reden om hem op zijn terrein te verwelkomen en hem zijn zorgvuldig gekoesterde contacten overhoop te laten halen.

Met een zucht knoopte hij de kraag van zijn overhemd dicht. Hij trok zijn uniformjasje aan, zette zijn pet op zijn hoofd en pakte zijn overjas. Met een verzoenende glimlach op zijn nerveuze gezicht stak hij zijn hoofd om de hoek van de kamerdeur en zei: 'Ik moet naar Scardale.'

'Sst,' zei zijn vrouw boos, 'het begint net spannend te worden.'

'Alison Carter wordt vermist,' voegde hij eraan toe, voordat hij rancuneus de deur van de woonkamer achter zich dichttrok en zich naar buiten haastte voordat ze kon reageren. En ze zou reageren, dat wist hij maar al te goed. Een vermist kind in Scardale kwam voor Longnor veel te dicht bij huis om geen kille wind in je nek te voelen.

George Bennett volgde brigadier Lucas naar de binnenplaats, waar de auto's geparkeerd stonden. Hij was liever met zijn eigen auto gegaan, een stijlvolle zwarte Ford Corsair zo nieuw als zijn promotie, maar het protocol verplichtte hem op de passagiersstoel van de officiële Rover plaats te nemen en Lucas te laten rijden. Terwijl ze via het marktplein in zuidelijke richting de snelweg opdraaiden, probeerde George de tinteling van opwinding te onderdrukken die hij onmiddellijk had gevoeld toen hij de woorden 'meisje vermist' had gehoord. Er was een kans, zoals Lucas terecht had opgemerkt, dat er niets aan de hand zou blijken te zijn. Meer dan vijftien procent van de gevallen van vermiste kinderen eindigde in hereniging voor bedtijd of, op zijn laatst, voor het ontbijt.

Maar soms was het een ander verhaal. Soms bleef een vermist kind lang genoeg vermist om met groeiende zekerheid te weten dat hij of zij nooit meer thuis zou komen. Zo nu en dan was dat een kwestie van keuze. Maar vaker was het omdat het kind dood was en werd de

vraag voor de politie vervolgens hoe lang het zou duren voordat ze het lichaam zouden vinden.

En soms verdwenen ze zo volkomen dat het leek alsof de aarde zich had geopend en ze had opgeslokt.

In de laatste zes maanden waren er twee van dat soort zaken geweest, beide op minder dan vijftig kilometer van Scardale. George maakte altijd zorgvuldig aantekeningen van de bulletins van andere korpsen en andere districten van Derbyshire. En hij had speciaal aandacht besteed aan deze twee gevallen van vermissing omdat ze zo dichtbij waren dat de kinderen op zijn terrein zouden kunnen opduiken – dood of levend.

De eerste was Pauline Catherine Reade geweest, een zestienjarige leerling-banketbakster uit Gorton, Manchester, met donker haar en lichtbruine ogen. Ze had een tenger postuur, was ongeveer een meter vijftig lang en droeg een roze met goudkleurige jurk en een lichtblauwe jas. Kort voor acht uur op vrijdag 12 juli was ze de deur uitgelopen van het rijtjeshuis waar ze met haar ouders en haar jongere broertje woonde om naar een dansavond te gaan. Ze was nooit meer gezien. Er waren thuis of op haar werk geen problemen geweest. Ze had geen vriendje waarmee ze ruzie had kunnen hebben. Zelfs als ze het had gewild, had ze geen geld gehad om weg te lopen. De hele omgeving was grondig afgezocht en er waren drie waterreservoirs drooggelegd, maar er was geen spoor van Pauline gevonden. De politie van Manchester had elke melding van mensen die meenden haar gezien te hebben onderzocht, maar geen ervan had naar het verdwenen meisje geleid.

Het tweede vermiste kind leek, afgezien van de onverklaarbare, bijna magische aard van zijn verdwijning, niets gemeen te hebben met Pauline Reade. John Kilbride, twaalf jaar oud, een meter vijfenveertig lang, een tengere bouw, donkerbruin haar, blauwe ogen en een frisse gelaatskleur. Hij droeg een grijs geruit tweedjasje, een lange grijze flanellen broek, een wit overhemd en zwarte schoenen met vierkante neus. Volgens een van de rechercheurs uit Lancashire, die George van cricket kende, was het geen pientere, maar wel een vriendelijke en beleefde jongen. John was op zaterdagmiddag, op de dag na Kennedy's dood, in Dallas met wat vrienden naar de bioscoop gegaan. Daarna had hij zijn vrienden verlaten om, zoals hij zei, naar de markt van Ashton-under-Lyne te gaan, waar hij vaak een paar stuivers verdiende door thee te maken voor de kraamhouders. Hij was het laatst gezien rond halfzes leunend tegen een afvalbak.

De zoektocht had nog maar de dag tevoren een laatste wanhopige stimulans gekregen doordat een plaatselijke zakenman honderd pond

beloning had uitgelooft. Maar er leek niets uitgekomen te zijn. De vorige zaterdag had dezelfde collega op een politiebalk nog tegen George gezegd dat John Kilbride en Pauline Reade meer sporen hadden achtergelaten als ze ontvoerd waren door kleine groene mannetjes in een vliegende schotel.

En nu werd er in zijn gebied een meisje vermist. Hij staaarde uit het raampje naar de maanbeschenen velden langs de weg naar Ashbourne: het ruwe oppervlak was bedekt met rijp en de stapelmuurtjes ertussen scheidden ze bijna lichtgevend in het zilveren licht. Een dunne wolk gleed voor de maan langs en ondanks zijn warme jas huiverde George bij de gedachte op een avond als deze onbeschermd in een zo onherbergzaam landschap te zijn.

Enigszins walgend van zichzelf omdat hij de bezorgdheid over het meisje en haar familie, het enige waar hij aan had moeten denken, had laten overweldigen door zijn verlangen naar een grote zaak, wendde George zich tot Bob Lucas en zei: ‘Vertel me eens iets over Scardale.’ Hij pakte zijn sigaretten en bood de brigadier er een aan, maar die schudde zijn hoofd.

‘Nee, ik bedank. Ik probeer te minderen. Scardale is zoiets als het land dat door de tijd is vergeten,’ zei hij. In de korte lichtflits van de lucifer van George zag het gezicht van Lucas er grimmig uit.

‘Hoe bedoel je?’

‘Het lijkt daar alsof je in de Middeleeuwen bent. Er gaat maar één weg naartoe en die loopt dood bij de telefooncel op de dorpsweide. En dan heb je het grote huis, het herenhuis, waar we nu naar onderweg zijn. Verder zijn er een stuk of tien huisjes en de boerenschuren. Geen kroeg, geen winkel, geen postkantoor. Meneer Hawkin is wat je de landjonker kunt noemen. Hij bezit alle huizen in Scardale, plus de boerderij, plus alle grond in een straal van ruim een kilometer in de omtrek. Iedereen die er woont is zijn huurder en zijn werknemer. Het is alsof ze allemaal zijn bezit zijn.’ De brigadier ging langzamer rijden om van de hoofdweg rechtsaf te slaan naar de smalle landweg die langs de steengroeve omhoogliep. ‘Er zijn volgens mij maar drie achternamen in het dorp. Je bent een Lomas, een Crowther of een Carter.’

Geen Hawkin, merkte George. Hij sloeg dat afwijkende gegeven op voor later onderzoek. ‘Maar mensen moeten er toch weggaan om te trouwen, om werk te vinden?’

‘O ja, er gaan mensen weg,’ zei Lucas. ‘Maar ze blijven altijd door en door Scardale. Ze raken het nooit kwijt. In elke generatie zijn er één of twee mensen die buiten Scardale een partner vinden. Het is de enige manier om niet met je neef of nicht te trouwen. Maar vaak ge-

noeg gaan die mensen die met iemand uit Scardale zijn getrouwd er een paar jaar later weg en gaan scheiden. Het gekke is dat ze de kinderen altijd achterlaten.’ Hij wierp een snelle blik op George, alsof hij wilde nagaan hoe deze de informatie opnam.

George nam een trek van zijn sigaret en zei nog niets. Hij had wel gehoord van zulke plaatsen, maar had er nog nooit een bezocht. Hij kon zich niet voorstellen hoe het moest zijn om in zo’n op zichzelf staande, zo’n beperkte wereld te wonen waar je hele verleden, heden en toekomst gedeeld werd met de hele gemeenschap. ‘Het is moeilijk te geloven dat zo’n soort plaats zo dicht bij de stad kan bestaan. Hoeveel is het? Tien kilometer?’

‘Twaalf,’ zei Lucas. ‘Het is historisch. Kijk naar de helling van die wegen.’ Hij wees omhoog naar de plaats waar de weg met een scherpe bocht naar links het dorp Earl Sterndale inliep, waar de huizen die door de steenhouwerij voor hun arbeiders waren gebouwd, als rugbyspelers in een scrum bijeenkropen tegen de heuvelrug. ‘Voordat we auto’s met goede motoren hadden en fatsoenlijke asfaltwegen kon het je een groot deel van een dag kosten om in de winter van Scardale naar Buxton te komen. En dat nog alleen als het pad niet geblokkeerd was door sneeuwbanken. De mensen moesten voor zichzelf zorgen. Sommige plaatsen in deze omgeving zijn die gewoonte nooit kwijtgeraakt.

Neem dat meisje, Alison. Zelfs met de schoolbus kost het haar elke dag nog bijna een uur om van en naar school te gaan. De autoriteiten hebben geprobeerd de ouders zover te krijgen om kinderen als zij van maandag tot vrijdag in de kost te doen, om ze de reis te besparen. Maar in plaatsen als Scardale wordt dat botweg geweigerd. Ze zien het niet als een poging ze te helpen. Ze denken dat de autoriteiten hun kinderen van hen willen afnemen. Er valt niet met ze te praten.’

De auto zwaaide door een serie scherpe bochten en begon, terwijl Lucas terugschakelde, met zwoegende motor een steile kam te beklimmen. George opende het ventilatieraampje en gooide zijn sigarettenpeuk in de berm. Een stroom vrieskoude lucht, doortrokken van de rook van een kolenvuur, kwam in zijn keel en hij deed het raampje snel dicht. ‘En toch heeft mevrouw Hawkin niet gearzeld om ons te bellen.’

‘Volgens agent Swindells is ze wel eerst alle huizen in Scardale langs geweest,’ zei Lucas droog. ‘Begrijp me niet verkeerd. Ze gedragen zich niet vijandig ten opzichte van de politie. Ze zijn alleen niet... erg toeschietelijk, dat is alles. Ze willen dat Alison gevonden wordt. Dus nemen ze genoeg met ons.’

De auto worstelde tegen de helling op en begon aan de lange afdaling naar het dorp Longnor. De kalkstenen huizen lagen, vuilwit in het maanlicht, in elkaar gedoken als slapende schapen en uit elke schoorsteen die in zicht was rezen rookpluimen op. Op de kruising in het midden van het dorp zag George het onmiskenbare silhouet van een agent in uniform, die met zijn voeten op de grond stampte om ze warm te houden.

‘Dat zal Peter Grundy zijn,’ zei Lucas. ‘Hij had binnen kunnen wachten.’

‘Misschien is hij te ongeduldig om te weten wat er aan de hand is. Het is tenslotte zijn gebied.’

Lucas bromde: ‘Ik denk eerder dat moeder de vrouw hem op zijn nek zat omdat hij ’s avonds nog op pad ging.’

Hij remde iets te hard en de auto zwenkte tegen de stoeprand. Agent Peter Grundy bukte zich om te kijken wie er naast de bestuurder zat en stapte toen achter in de auto. ‘Goeienavond, brig,’ zei hij. ‘Meneer,’ voegde hij eraan toe, met een lichte buiging naar George. ‘Wat ik gehoord heb, staat me helemaal niet aan.’

Woensdag 11 december 1963, 20.26 uur

Voordat brigadier Lucas kon wegrijden, stak George Bennett een vinger omhoog. ‘Scardale is nog maar drie kilometer hiervandaan, nietwaar?’ Lucas knikte. ‘Voordat we er zijn, wil ik graag zoveel mogelijk weten over wat we kunnen verwachten. Hebben we een paar minuten voor agent Grundy, zodat hij ons wat meer bijzonderheden kan geven?’

‘Een paar minuten zal geen kwaad kunnen,’ zei Lucas, en hij zette de auto in zijn vrij.

Bennett draaide zich om op zijn stoel, zodat hij in elk geval de vage contouren van het gezicht van de plaatselijke agent kon zien. ‘Agent Grundy, je denkt dus niet dat we Alison Hawkin bij de kachel aantreffen, terwijl ze een fikse uitbrander van haar moeder krijgt?’

‘Het is Carter, meneer. Alison Carter. Ze is niet de dochter van de landheer,’ zei Grundy, met het lichte ongeduld van een man die tegen een lange nacht aankijkt waarin hij voortdurend dingen zal moeten uitleggen.

‘Dank je,’ zei George vriendelijk. ‘Je hebt me in elk geval behoed voor een stomiteit. Ik zou het zeer op prijs stellen als je ons een korte beschrijving van de familie kunt geven, zodat ik een idee heb van waar we mee te maken hebben.’ Hij hield Grundy zijn pakje sigaretten voor om de man elk idee te ontnemen dat hij neerbuigend zou worden behandeld.

Met een snelle blik naar Bob Lucas, die knikte, haalde Grundy een sigaret uit het pakje en zocht in zijn overjas naar een vuurtje.

‘Ik heb de inspecteur al uitgelegd hoe het in Scardale in elkaar zit,’ zei Lucas, terwijl Grundy zijn sigaret opstak. ‘Over de landheer, en dat hij het hele dorp en al het land bezit.’

‘Juist,’ zei Grundy door een rookwolk heen. ‘Nou, tot ongeveer een jaar geleden was Hawkins oom de landheer van Scardale. De oude meneer Castleton. Zover de parochieregisters teruggaan hebben er Castletons in het grote huis gewoond. Maar goed, de enige zoon van de oude William Castleton is in de oorlog omgekomen. Hij vloog bommenwerpers, maar op een avond kreeg hij pech boven Duitsland

en het laatste wat we gehoord hebben is dat hij vermist werd en waarschijnlijk de dood had gevonden. Zijn ouders waren al redelijk op leeftijd toen de jonge William werd geboren en er waren geen andere kinderen. Dus toen meneer Castleton stierf, ging Scardale naar die Philip Hawkin, de zoon van zijn zuster. Een man die niemand daar ooit nog had gezien sinds hij in korte broek had gelopen.'

'Wat weten we van hem?' vroeg Lucas.

'Zijn moeder, de zuster van de landheer, is hier opgegroeid, maar ze koos een verkeerde toen ze met Stan Hawkin trouwde. Hij zat bij de RAF toen, maar dat duurde niet lang. Hij heeft altijd beweerd dat een van zijn hogere officieren hem ervoor had laten opdraaien, maar waar het op neerkwam was dat ze hem eruit hebben gegooid omdat hij via de achterdeur gereedschap zou hebben verkocht. Maar goed, de landheer vond het nodig om iets voor Hawkin te doen, en hij bezorgde hem een baan in het zuiden, als autoverkoper bij een ouwe maat van hem. Van wat ik gehoord heb, is hij nooit meer op knoeierij betrapt, maar ik denk dat een vos zijn streken niet afleert en dat is de reden waarom de familie hier niet meer op bezoek kwam.'

'En hoe zit het met de zoon, Philip?' vroeg George in een poging wat tempo in het verhaal te brengen.

Grundy haalde zijn schouders op, en de beweging van zijn grote lichaam maakte de auto aan het schommelen. 'Hij ziet er goed uit, die vent, dat moet ik toegeven. Een en al charme en vleierij en zo. De vrouwen zijn gek op hem. Ik heb nooit problemen met hem gehad, maar ik zou mijn hond nog niet aan hem toevertrouwen als ik een plas ging doen.'

'En hij is met de moeder van Alison Carter getrouwd?'

'Daar wilde ik net heen,' zei Grundy met trage waardigheid. 'Ruth Carter was bijna zes jaar weduwe toen Philip Hawkin uit het zuiden kwam om zijn erfenis in bezit te nemen. Van wat ik heb gehoord, was hij meteen behoorlijk weg van Ruth. Ze ziet er goed uit, dat is waar, maar niet elke man zou de verantwoordelijkheid willen voor het kind van een ander. Maar van wat ik heb gehoord, is dat nooit een probleem voor hem geweest. Hij liet Ruth dus niet met rust. En zij was er ook niet vies van. Hij maakte haar ogen weer aan het glanzen, dat is zeker. Drie maanden nadat hij voor het eerst zijn gezicht weer in Scardale had laten zien, zijn ze getrouwd. Ze waren een knap paar.'

'Een bliksemromance dus?' zei George. 'Ik wed dat dat wel een beetje kwaad bloed heeft gezet, zelfs in zo'n hechte gemeenschap als Scardale.'

Grundy haalde zijn schouders op. 'Daar heb ik niks over gehoord,' zei hij. George herkende een muur als hij die zag. Hij moest duidelijk

Grundy's vertrouwen zien te winnen voordat de dorpsdiender zijn moeizaam verworven plaatselijke kennis met hem zou delen. Dat die kennis er was, daar twijfelde George niet aan.

'Goed, laten we naar Scardale gaan en eens kijken hoe het er daar voorstaat,' zei hij. Lucas zette de auto in de versnelling en reed het dorp uit. Bij een bordje DOODLOPENDE WEG maakte hij een scherpe afslag naar links vanaf de hoofdweg. 'Goed aangegeven,' merkte George droogjes op.

'Iedereen die naar Scardale gaat, kent de weg denk ik,' zei Bob Lucas, terwijl hij zich concentreerde op het rijden over een smal pad dat in een serie stijgingen en dalingen op zijn schreden leek terug te keren. De identieke kegels van de koplampen maakten slechts een geringe indruk op de duisternis van de weg, die ingesloten was door hoge aardwallen en ongelijke stapelmuurtjes, die in ogenschijnlijk onmogelijke hoeken tegen de hemel bolden en leunden.

'Toen je in de auto stapte, zei je dat het je helemaal niet aanstond wat je had gehoord, Grundy,' zei George. 'Waarom?'

'Ze lijkt een verstandig meisje, die Alison. Ik weet wie ze is; ze is in Longnor naar de basisschool gegaan. Ik heb een nichtje dat in dezelfde klas zat en ze zijn samen naar de middelbare school gegaan. Terwijl ik op jullie wachtte, ben ik even naar binnen gewipt en heb een woordje met onze Margaret gesproken. Zij denkt dat Alison zich niet anders dan anders gedroeg vandaag. Ze zijn samen met de bus naar huis gegaan, net als altijd. Alison had het erover dat ze deze week na school een keer in Buxton wilde uitstappen om wat kerstcadeautjes te kopen. Bovendien, zegt ze, is Alison niet iemand die wegloopt. Als er iets mis is, gaat ze de problemen nooit uit de weg. Dus als er iets gebeurd is met Alison, is dat waarschijnlijk niet uit vrije keuze gebeurd.'

George voelde de zware woorden van Grundy als een steen in zijn maag liggen. Als om hun onheilspellende aard te weerspiegelen, verdwenen de aardwallen en muurtjes langs de weg en werden vervangen door steile kalksteenrotsen, en de weg slingerde door de nauwe bergpas in een baan die volledig gedictieerd werd door de topografie. Lieve hemel, dacht George, het lijkt op een ravijn uit een western. We zouden niet in een auto moeten zitten, maar cowboyhoeden moeten dragen en op muilezels moeten rijden.

'Net om de volgende bocht,' zei Grundy van achteren. Zijn adem rook bitter van de tabak.

Lucas reed met een slakkengangetje verder en volgde de ronding van een overhangende rots. Vrijwel onmiddellijk daarachter werd de weg afgesloten door een zwaar, vergrendeld hek. George hield zijn

adem in. Als hij had gereden en niets van het obstakel had geweten, was hij er tegenaan geknald. Terwijl Grundy uit de auto sprong en op een holletje naar het hek ging om het te openen, zag hij verscheidene verfrassen in verschillende kleuren op de rotswanden aan beide kanten van de weg. ‘Vreemden worden hier niet bepaald met open armen ontvangen, niet?’

Lucas glimlachte grimmig. ‘Dat hoeft ook niet. Achter het hek is het technisch gesproken een privéweg. Hij is pas tien jaar geleden geasfalteerd. Voor die tijd was de weg naar Scardale alleen maar te berijden met een tractor of een Landrover.’ Hij reed langzaam door het hek heen en wachtte aan de andere kant tot Grundy het weer gesloten had en zich bij hen voegde.

Ze reden verder. Zo’n honderd meter voorbij het hek weken de rotsen terug en vormden aan beide zijden een verre horizon. Plotseling waren ze uit de duisternis weer in het volle maanlicht. Tegen de met sterren bezaaide hemel zag het er voor George uit alsof ze uit de spelerstunnel in een uitgestrekt stadion waren gekomen met een doorsnede van minstens twee kilometer en een bijna cirkelvormige ring van steile heuvels in plaats van rijen stoelen. De arena was echter geen sportveld. In het spookachtige maanlicht zag George ruwe weidegronden die zachtjes oprezen vanaf de weg die dwars over de bodem van het dal liep. Schapen stonden bij elkaar gekropen tegen de wanden en hun adem vormde wolkjes damp in de vrieskoude lucht. Terwijl ze voorbijreden bleken donkerder plekken bosjes kreupelhout te zijn. George had zoiets nog nooit gezien. Het was een geheime, verborgen en afgezonderde wereld.

Hij kon nu lichten zien, zwak in het zilveren schijnsel van de maan maar sterk genoeg om de contouren aan te geven van een verspreide groep huizen tegen de bleke kalksteenklippen aan de andere kant van het dal. ‘Dat is Scardale,’ zei Grundy overbodig vanaf de achterbank.

De steenmassa loste zich al snel op in afzonderlijke huizen die rond een grof cirkelvormig grasveld hurkten. In het midden van deze dorpsweide stond een scheefgezakte steen en aan de zijkant een fel verlichte telefooncel, de enige levendige kleurvlek in Scardale bij maanlicht. Er leken zo’n tien huisjes te staan, die geen van alle hetzelfde waren en stuk voor stuk slechts een paar meter van elkaar verwijderd stonden. In de meeste was licht achter de gordijnen te zien. Meer dan eens ving George een glimp op van handen die een kier maakten waar gezichten doorheen keken, maar hij weigerde zich te laten verleiden tot een blik opzij.

Aan de achterzijde van het grasveld was een slordig geheel van slecht bij elkaar passende puntgevels en ramen te zien waarvan George aan-

nam dat dat het grote huis van Scardale moest zijn. Hij wist niet goed wat hij had verwacht, maar zeker niet dit veredelde boerenhuis dat eruitzag alsof het in de loop van honderden jaren in elkaar was geflanst door mensen die meer behoeften dan smaak hadden gehad. Voordat hij iets kon zeggen, ging de voordeur open en viel een rechthoek van geelachtig licht op het erf voor het huis. Tegen het licht tekende zich de gedaante van een vrouw af.

Toen de auto tot stilstand kwam, zette de vrouw een paar impulsieve stappen in hun richting. Toen verscheen een man naast haar en legde een arm om haar heen. Ze stonden samen te wachten terwijl de politiemannen naar hen toe liepen, waarbij George wat achterbleef om Bob Lucas de leiding te laten nemen. Hij kon de tijd die Lucas nodig had voor de introducties gebruiken om zich een eerste indruk te vormen van de moeder en stiefvader van Alison Carter.

Ruth Hawkin zag er minstens tien jaar ouder uit dan zijn Anne, wat betekende dat ze tegen de veertig moest zijn. Hij schatte haar lengte op een kleine een meter zestig en ze had de stevige bouw van een vrouw die gewend is aan hard werk. Haar middelbruine haar was naar achteren getrokken in een paardenstaart, wat de gespannen trekken rond haar grijsblauwe ogen accentueerde, die eruitzagen alsof ze net had gehuild.

Haar huid zag er verweerd uit, maar op haar getuite lippen waren vage sporen van lippenstift te zien in de groefjes. Ze droeg een duidelijk zelfgebreid truitje met bijbehorend vest in een blauwe heidekleur op een geplooid tweedrok. Haar benen waren gehuld in geribbelde wollen kousen en aan haar voeten droeg ze praktische enkellaarsjes met een rits aan de voorkant. Hij kon het beeld dat hij zag moeilijk rijmen met de beschrijving van Ruth door Grundy als een goed uitzierende vrouw. Afgezien van haar duidelijke ongerustheid, die zich uitte in haar gespannen lichaam, in haar armen die verdedigend voor haar borst waren geslagen, had George haar in een rij bij een bushalte geen tweede blik waardig gekeurd. Hij nam aan dat de situatie haar beroofd had van haar aantrekkelijkheid.

De man die achter haar stond leek veel meer op zijn gemak te zijn. De hand die niet licht op de schouder van zijn vrouw rustte, was nonchalant in de zak gestoken van een donkerbruin vest met suède belegstukken. Hij droeg een grijze flanellen broek waarvan de omgeslagen randen over versleten leren pantoffels vielen. Philip Hawkin had zijn vrouw niet vergezeld toen ze op de deuren van het dorp had geklopt, merkte George.

Hawkin was zo knap als zijn vrouw gewoontjes was. Hij was bijna een meter tachtig lang en had steil donker haar dat, met wat bril-

lantine om het op zijn plaats te houden, vanaf het midden van zijn voorhoofd naar achteren was gekamd. Zijn gezicht, met een breed, vierkant voorhoofd dat geleidelijk smaller werd naar een puntige kin, deed George aan een schild denken. Rechte wenkbrauwen boven donkerbruine ogen waren als een emblematische figuur; een smalle neus leek naar een mond te wijzen die zo gevormd was dat hij altijd op het punt van glimlachen leek te staan.

George noteerde dit alles en sloeg het op in zijn geheugen. Bob Lucas was nog aan het woord. ‘Dus als we binnen kunnen komen om wat bijzonderheden te krijgen, kunnen we ons een duidelijker beeld vormen van wat er is gebeurd.’ Hij zweeg afwachtend.

Hawkin sprak nu voor het eerst, en zijn stem was onmiskenbaar vreemd aan de Derbyshire Peaks. ‘Natuurlijk. Natuurlijk, kom binnen. Ik weet zeker dat ze weer komt opdagen, gezond en wel, maar het kan geen kwaad om de procedures te volgen, nietwaar?’ Hij liet zijn hand naar het midden van Ruths rug zakken en leidde haar terug naar het huis. Ze leek verdoofd, beslist niet in staat om enig initiatief te nemen. ‘Het spijt me dat jullie er op zo’n koude avond nog op uit moesten,’ voegde Hawkin er uiterst beleefd aan toe, terwijl hij naar binnen liep.

George volgde Lucas en Grundy over de drempel naar een boerenkeuken. Op de vloeren lagen stenen plavuizen en de ruwe stenen muren waren lichter gemaakt met een laag witte muurverf die ongelijkmatig was verkleurd, afhankelijk van de nabijheid van de houtkachel en het elektrische fornuis. Tegen de muren stonden een ladekast en een paar keukenkasten van verschillende hoogte die in ziekenhuisgroen waren geschilderd, en onder de ramen, die uitzicht gaven op het eind van het dal, bevonden zich een paar diepe stenen spoelbakken. Twee andere ramen keken uit op de centrale dorpsweide, waar de telefooncel helder oplichtte in de duisternis. Aan de zwarte plafondbalken, die ongeveer een meter van elkaar liepen, hingen een aantal pannen en keukengerei. De keuken geurde naar rook, kool en dierlijk vet.

Zonder op iemand te wachten, ging Hawkin onmiddellijk in een met houtsnijwerk versierde stoel zitten die aan het hoofd stond van een geboende houten tafel. ‘Zet wat thee voor de mannen, Ruth,’ zei hij.

‘Dat is heel vriendelijk van u,’ kwam George tussenbeide toen de vrouw een ketel van de kachel pakte. ‘Maar ik heb liever dat we meteen doorgaan. Als het om een vermist kind gaat, willen we geen tijd verspillen. Mevrouw Hawkin, wilt u gaan zitten en ons vertellen wat u weet.’